

๑๖๗

เมื่อ
อินทผลัม
หยอ
สองปีน่ายไปเป็น
ชายห้อง ๑

害群之马

藍艾草 หลานอ้ายดำ เขียน

Huang Liyuan ๑๑๒

waraable วาด

เมื่ออันธพาลน้อยต้องบินไปเป็นชายาอ่อง 1

害群之马

อริณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks บ้านออรุณ

Published originally under the title of 《害群之马》(Hai Qun Zhi Ma)

Author © 蓝艾草 (Lan Ai Cao)

Thai edition rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司

(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)

Thai edition copyright © 2026 Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd.

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-9040-7

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ดิเรก บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิริตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มั่นสมนต์รี • บรรณาธิการ วริศรา แซ่ลิ้ม

บรรณาธิการต้นฉบับ กมลชนก เอกโอฬารสกุล • ผู้จัดการส่วนศิลปกรรม วณิชชา สนิทชน

ศิลปกรรมปก ดวงหทัย มิตตอุทิศชัยกุล • ออกแบบรูปเล่ม กุณศิรา บงแก้ว • คอมพิวเตอร์ รัชฎาการ ศรพรหมฉาย

ผู้จัดการส่วนผลิตและควบคุมคุณภาพ ดวงกมล บุญจันทร์ • พิสูจน์อักษร วรณรวี, ณปภัช

คำนำสำนักพิมพ์

สวัสดีค่ะคุณผู้อ่านที่น่ารักทุกท่าน กลับมาพบกันอีกครั้ง ในโอกาสอันน่ายินดีนี้ สำนักพิมพ์มีความภูมิใจเป็นอย่างยิ่งที่ได้นำผลงานเรื่องใหม่จากนามปากกาที่ทุกท่านคุ้นเคยอย่าง ‘หลานอ้ายเฉ่า’ มาฝากกันอีกครั้ง โดยครั้งนี้เรามาพร้อมกับเรื่องราวสุดป่วนใน *เมื่ออันตรายน้อยต้องปีนป่ายไปเป็นชายอ่อง* ที่จะพาทุกท่านไปร่วมผจญภัยกับความวุ่นวายและความสนุก ซึ่งรับรองว่าน่าติดตามไม่แพ้ผลงานที่ผ่านมาอย่างแน่นอนค่ะ

‘ไปลือซี’ ประมุขน้อยแห่งพรรคเฉ่า ถูกเลี้ยงดูให้เป็นบุรุษมาตั้งแต่เด็ก นางรับหน้าที่ดูแลเรือขนส่งสินค้าของพรรค และใช้ชีวิตอย่างคุณชายจอมเสเพลบนเรือสินค้า จนแทบไม่เหลือเค้าความเป็นสตรี

กระทั่งนางได้พบกับบุรุษอย่าง ‘จ้าวอู่จิว’ อดีตผู้บัญชาการใหญ่ในสนามรบ ผู้ซึ่งบาดเจ็บจนต้องใช้ชีวิตบนรถเข็นที่มาขอขึ้นเรือไปด้วย และนับแต่นั้นชีวิตของนางก็เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง

เรื่องราวของไปลือซีจะเป็นอย่างไร และสนุกสนานแค่ไหน นางจะรับมือกับชายหนุ่มผู้เคร่งครัดที่นั่งอยู่บนรถเข็นได้อย่างไร เชิญติดตามต่อในเล่มนี้ค่ะ

๑๕๗

1

สารทฤดู ในรัชศกหยวนเฟิงปีที่สิบหก

ท่าเรือขนส่งในเมืองหลวงกำลังยุ่งง่วน เรือลำเลียงของพรรคเฉา¹ แห่งเจียงซูขนถ่ายส่งมอบผลผลิตเก็บเกี่ยวของฤดูใบไม้ร่วงทั้งหมดแล้ว พวกลูกเรือกำลังทยอยขนย้ายของขึ้นชื่อของเมืองหลวงที่ทำนุประมุขน้อย ลั่งชื่อไว้ขึ้นเรือ นอกจากนี้ยังมีลูกเรือที่ทำหน้าที่ตรวจซ่อมบำรุงกำลัง ตรวจซ่อมบำรุงเรือขนถ่ายสินค้ารอบสุดท้าย เตรียมพร้อมออกเดินทาง เมื่อสภาพอากาศปลอดภัยโปร่ง

ทันใดนั้นมีม้าสองตัววิ่งควมมา ชายหนุ่มที่นำหน้าศีรษะสวม กวน² ทอง อายุประมาณยี่สิบปี หน้าตาเจ้าสำราญ เขาหยุดอยู่หน้าเรือ ยังไม่ทันเอ่ยวาจา ก็แยมยิ้ม จากนั้นใช้แส้ม้าชี้ถามลูกเรือหนึ่งในนั้น “ท่านประมุขน้อยของพวกเจ้าเล่า”

ลูกเรือคนนั้นชี้ไปที่บนเรือ จ้าวจื่อเหิงจึงกระโดดลงจากหลังม้า โยนแส้ให้ชูฉางเฟิงสหายร่วมทาง แล้วขึ้นเรือลำใหญ่สุดของพรรคเฉา

¹ กลุ่มเดินเรือขนส่ง

² เครื่องประดับศีรษะสำหรับครอบมวยผมของจีนโบราณ มีลักษณะคล้ายหมวกขนาดเล็ก

แห่งเจียงซู จากนั้นไปยังห้องชั้นบนสุด แะตัวไปสือซีที่ยังนอน
เกียจคร้านอยู่

“สือซี ตื่นเร็วเข้า!”

ไปสือซีเป็นบุตรเพียงคนเดียวของไปเจิ้นถึงประมุขพรรค เพิ่งถึง
วัยสามขวบ³ เมื่อคืนไปฟังจิวของซ่งจิวเหนียงในเมืองและเพิ่งกลับมา
ยามฟ้าสว่าง เมื่อโดนปลุกจากห้วงฝันจึงยันเท้าออกไปพร้อมระเบิด
โทสะ “ออกไป!”

จ้าวจื่อเหิงหลบเท้าเปลือยเปล่าข้างที่ฉีกยี่นมาของนาง แต่ก็ไม่
ลืมที่จะลูบไปด้วย “ทำเจ้าทำไมถึงเหนียวกว่าของสตรีอีกนะ”

ผลคือเขาเกือบโดนหมอนไม้ไผ่ฟาดแสกหน้า

“นี่ๆ อย่าลงไม้ลงมือสิ หากไบหน้าข้าเสียโฉมจะเรียกความ
ชมชอบจากเหล่าแม่นางน้อยได้อย่างไร”

“เจ้าคนหลงตัวเองออกไป ข้าจะแต่งตัว!” ไปสือซีถอดผ้าห่ม
หลังจากไล่แขกไม่ได้รับเชิญที่บุกเข้ามาออกไป นางก็ตะเกียกตะกาย
ลุกขึ้นสวมเสื้อผ้าล้างหน้าบัวนปาก โชคดีที่ตอนกลับมาไม่ได้ถอดเสื้อ
ถอดกางเกง

ไปเจิ้นถึงแต่งงานมาหลายปีก็ยังไม่มียายาท รับอนุมากเพียงใด
ก็ไร้ผล สุดท้ายภรรยาเอกซู่ซื่อ⁴ ก็ให้กำเนิดบุตร

ปีนั้นเขาเพิ่งลาภประมุขพรรคคนก่อนลงจากตำแหน่งและ
ขึ้นสู่ตำแหน่งประมุขพรรค เขาป่าวประกาศไปทั่วว่าซู่ซื่อให้กำเนิดบุตร

³ ในสมัยโบราณจะมีการจัดพิธีสามขวบให้กับผู้ชายเมื่อมีอายุครบ 20 ปี เพื่อแสดงถึง
การเติบโตเป็นผู้ใหญ่

⁴ หมายถึง สกุก มักใช้ต่อท้ายแซ่เดิมของหญิงที่ออกเรือนแล้ว เพื่อให้รู้ว่าเป็นสตรี
ที่ตั้งมาจากตระกูลใด

และหวังว่าชูชิวจะมีทายาทให้อีก ถ้าจะให้ดีที่สุดก็มีบุตรให้เขาอีก
สิบเจ็ดสิบแปดคน ดังนั้นไปเงินถึงจึงตั้งชื่อให้บุตรที่เพิ่งถือกำเนิดว่า
ลือชิว⁵ อันแสดงถึงความปรารถนาอันดีงามต่อความรุ่งเรืองของจำนวน
สมาชิกตระกูลไป

น่าเสียดายที่เรื่องราวมิได้เป็นอย่างที่ปรารถนา นับแต่นั้นมา
ยี่สิบปี ภรรยาและพวกอนุหรือนหลังของเขาก็ไร้ความเคลื่อนไหวประหนึ่งว่า
นัดกันไว้ แม้แต่ใช้สีกฟองก็ไม่มี ยิ่งคลอดลูกแล้วไม่ต้องพูดถึง

ไปลือชิวหน้าตาเหมือนชูชิว ริมฝีปากแดงฟันขาว⁶ โดยกำเนิด
ส่วนสูงประมาณห้าฉื่อ⁷ มีเรื่องทะเลาะวิวาทตั้งแต่เล็ก เจ็ดแปดขวบ
ก็พาพวกรุ่นที่สองในพรรคยกพวกไปรบกับรุ่นที่สองของพรรคเหยียน⁸
มีผลงานการรบอันน่าภาคภูมิใจ ได้ชัยชนะครั้งแล้วครั้งเล่าจนเป็นที่
ชื่นชอบของลุง ๆ อา ๆ ในพรรคอย่างยิ่ง

ไปเงินถึงรักลูกโอรสนั้นมาก อายุได้สิบหกนางก็อยากติดตาม
ลุง ๆ อา ๆ ในพรรคคุมลำเลียงธัญพืชไปส่งที่เมืองหลวง ชูชิวห้ามปราม
หลายครั้งก็ไม่เป็นผล เพราะคนเคาะตัดสินก็คือไปเงินถึง

“ลูกผู้ชายต้องสัญจรให้ทั่วสารทิศ จะให้ลือชิวนอนเวียนอยู่กับ
ที่เล็ก ๆ แค่นี้มันไปตลอดชีวิตก็คงไม่ได้กระมัง”

ชูชิวเป็นหญิงงามเจียงหนาน ยามรุ่งให้ราวกับดอกสาส์ต้อง
หยาดฝน ยามโกรธก็ไม่ค่อยมีแรงสะเทือนอะไร

“แล้วลือชิวเป็นบุตรชายท่านหรือไร”

⁵ แปลว่า สิบเจ็ด

⁶ เปรียบเปรยกับคนรูปร่างหน้าตาดี

⁷ 1 ฉื่อเท่ากับประมาณ 33.33 เซนติเมตร

⁸ กลุ่มค้ำเกลือ

ภายในห้องมีเพียงสองสามีภรรยา ไปเจ้จนถึงทำหน้าที่ด้านถามชื้อ
“ไม่ใช่บุตรช้ำ หรือจะให้ป็นบุตรผู้อื่น” ทำเอาชื้อชกเข้าให้หนึ่งกำป็น
ทว่าไปเจ้จนถึงถือเพียงแค้นางกำลังจ๊กจ๊กต่น “ช้ำดั้นร่นชวชววย
จนกิจการใหญ่โตถึงเพียงนี้ ต่อไปก็ต้งตกป็นของลือชี่ เดี่ยวนาง
คุ่นเคยกับงานของพรรคแล้ว วันหน้าย่อมต้งป็นประมุขพรรค”

บุตรชายของประมุขพรรคคนก่อนกินดื่มเที่ยวเล่นไม่เป็นโล้
ป็นพาย สุดท้ายถูกเขาช่วงชิงอำนาจ แม้กระทั่งปัญญาที่จะออกหมัด
ช่วยบิดาก็ไม่มี

ไปเจ้จนถึงรู้หนังสือไม่ค่อยมาก แต่ขนาดเศรษฐกิจท้องถิ่นก็ยัง
อยากมีบุตรชายไว้สืบทอดทรัพย์สิน แล้วจะนับประสาอะไรกับเขาเล่า

เขาตามใจลูกก็ตามใจอยู่ ทว่าเรื่องวิชาความรู้และหมัดมวย
ก็ให้ไปลือชี่ร่ำเรียนตั้งแต่เล็กไม่มีขาดตกบกพร่อง ทั้งยังฉลาดจน
ขึ้นชื่อ อาจารย์ที่เชิญมาสอนนางล้วนแต่ชมนางว่ามีความสามารถเพียง
ผ่านตาที่ไม่ลืมเลือน สอนรอบเดี๋ยวก้ป็นวิชา มีเพียงวิชาหมัดมวย
เท่านั้นที่อ่อนหน้อย ทว่าก็ได้บิดากับลุง ๆ อา ๆ ในพรรคจับมาฝึกฝน
ความสามารถในการต่อสู้ชกตีจึ่งค่อย ๆ เพิ่มขึ้น

ไปลือชี่ ให้ตายเถอะ ข้อเสีของวิญญานทะลุมิติมาเกิดใหม่
ในครรรค์ก็ค้อไม่เพียงแต่ต้งศึกษาวิชาความรู้ใหม่ แม้แต่วิชาพละ
ก้ห้ามขาดตกบกพร่อง!

ความจริงพิสูจน์แล้วว่านางยังไร้เดียงสาเกินไป ไปเจ้จนถึงสมอง
กลับไม่ปกติ นางอายุได้สิบสามก้ให้ร่วมโต๊ะดื่มสุราแล้ว และเพื่อ
ฝึกดื่มให้คอแข็ง อายุสิบห้าก้ให้คนสนิทพาบุตรชายไปดื่มสุรานุปภา^๑

^๑งานเลี้ยงสังสรรค์ที่มีคณิกาคอยปรนนิบัติ

ข้างนอก หรือพูดให้หน้าฟังคือ ผิกจิตไม่วุ่นยามคนงามอิงแอบ

ไม่วุ่นกับผีนะสิ!

ไปลือชื่โชคคติตรงที่สุราในยุคนั้นมีระดับความแรงต่ำ ส่วนร่างกายนี้ของนางก็รับสุราได้ดี อายุสิบแปดก็เลื่องชื่อในหมู่คณิกามีคนงามรู้ใจอยู่ไม่น้อย นอกจากนี้ยังรูปร่าง ใช้จ่ายอย่างใจป้าไม่เคยเอาคณิกามาระบายอารมณ์ ทำให้นางเป็นที่ต้อนรับของเหล่าคณิกายายแดง¹⁰ ในแถบเจียงซูอย่างยิ่ง

ไปเจิ้นถึงฟังพอใจกับผลการอบรมสั่งสอนของตนมาก เขาทยอยสอนนางจัดการงานในพรรคและกิจการภายในตระกูล พอเข้าวัยสิบแปดไปลือชื่ก็คุ้มล่ำเสียงรัญพิชเข้าเมืองหลวงเพียงล่ำฟัง กับเจ้าหน้าที่น้อยใหญ่แต่ละด่านตามคลองตลอดทางก็คบค้าสมาคมได้อย่างไม่มีปัญหา อีกทั้งปีนี้นางคุ้มล่ำเสียงรัญพิชเข้าเมืองหลวงไปสามครั้งแล้ว

หลังแต่งกายเรียบร้อยแล้ว ไปลือชื่ก็ไปหาจ้าวจื่อเหิงที่เรืออยู่บนดาดฟ้าเรือพร้อมทำหน้าบูด “มาหาข้าทำไม”

จ้าวจื่อเหิงเป็นลูกผู้ดีมีสกุลเสเพลไปวัน ๆ ทั้งสองรู้จักกันบนเรือประดับที่ชูโจว เพราะวิวาทแย่งสตรีป้ายแดงนางหนึ่งบนเรือสุดท้ายแน่นอนว่าไปลือชื่ที่ตั้งแต่เล็กจนโตผ่านมาร้อยศึกเป็นฝ่ายชนะจัดการกตคนกระหน้าชก คิดไม่ถึงว่าหลังปะทะกันแล้วจะได้ทำความรู้จักกันและกลายเป็นสหาย

วันนี้จ้าวจื่อเหิงมาเพราะมีเรื่องอยากขอให้ช่วย เขาเข้าประเด็นทันที “ข้ามีญาติผู้พี่ประสบอุบัติเหตุได้รับบาดเจ็บ เคลื่อนไหวไม่สะดวก หมอเลื่องชื่อในเมืองหลวงลองรักษามาดูแล้ว แต่อาการ

¹⁰ คณิกาทิ้งงามที่สุดและเป็นที่นิยมอันดับต้น ๆ ในหอนางโลม

ก็ไม่ดีขึ้น จึงอยากไปหาหมอชื่อดังทางเจียงหนาน ที่นั่นเป็นที่คุ้นเคย
เจ้าไม่ใช่หรือ ประจวบกับเจ้าเข้าเมืองหลวงคุมลำเลียงธัญพืชมาส่งพอดี
ข้าเองก็ตบอกรับปากกับที่บ้านไปแล้วด้วย เลยว่าจะนั่งเรือเจ้าลงใต้
เสียหน่อย”

เขายิ้มหน้าแบ่น “พวกเราเป็นพี่น้องคนกันเอง ใช้หรือไม่เล่า”

ไปลือซิงบัญชา “หากจะไปก็รีบไปเก็บของ อีกหนึ่งชั่วโมง¹¹
ขบวนเรือจะออกแล้ว ข้าไม่มีเวลามารอเจ้าหรอกนะ”

จ้าวจื่อเหิงดีใจจนออกนอกหน้า “เจ้ารอสักครู่”

เขารีบลงจากเรือไปแจ้งข่าวกับซู่ฉางเฟิง

ที่เจียงหนานไปลือซิงนับว่าค่อนข้างมีอิทธิพล คบค้าสมาคม
กว้างขวาง อีกทั้งนับว่าพอมีความรู้ประสบการณ์

นางยีนมองรถม้าของญาติผู้พี่จ้าวจื่อเหิงบนดาดฟ้าเรือ รวมถึง
คนตัวสูงใหญ่ที่ขี่ม้าและองครักษ์ลึบกว่านายที่กำลังคุมกันม้าตัวสูงใหญ่
และรถม้า พลางคาดเดาในใจว่าฐานะทางบ้านญาติผู้พี่คนนี้ของ
จ้าวจื่อเหิงน่าจะไม่วรรณา จากแปดส่วนคือน่าจะเป็นตระกูลขุนนาง

เมื่อรถม้าหยุดจอดก็มืองครักษ์ยกเก้าอี้รถเข็นลงจากหลังรถม้า
องครักษ์อีกนายค่อมกายเล็กม่านรถม้า ไบหน้าเครื่องขีมิเย็นซาโผล่
ออกมาทางนางพอดี หน้าตาดูค่อนข้างมีรังสีแห่งความมองอาจหัวหาญ

เมื่อคนกลุ่มนั้นสละรถม้ามาขึ้นเรือ จ้าวจื่อเหิงก็แนะนำให้
ไปลือซิงรู้จัก “พี่ชายข้า จ้าวอู่จิว ส่วนนี้สหายข้า ไปลือซิง”

สายตาราวกับใบมีดของจ้าวอู่จิวสำรวจไปลือซิงตั้งแต่หัวจรดเท้า
ทั้งๆ ที่เขากำลังนั่งรถเข็นและอยู่ต่ำกว่าไปลือซิงหนึ่งศีรษะ แต่สายตา

¹¹ 1 ชั่วโมงเท่ากับ 2 ชั่วโมง

กลับเหมือนมองจากที่สูงลงมา ให้ความรู้สึกไม่สบายตัวเป็นที่สุด

ไปสื่อซีให้คนไปจัดแจงห้องรับรองแขก จากนั้นให้คนงานเบ็ดเตล็ดพาพวกจ้าวจื่อไปพัก นางลากจ้าวจื่อเหิงไปซักถาม “บอกมาตามตรง พี่ชายคนนั้นของเจ้าคงไม่ได้เป็นขุนนางใช่หรือไม่ แบบพวกใต้สวนคดีที่บนหน้านี้สลักตัวหนังสือเอาไว้คำนะ”

“สี่คำไหน” จ้าวจื่อเหิงใคร่รู้

ไปสื่อซีชี้แก้มซ้ายขวา “ไม่ไว้หน้าใคร”

นางบรรยายความรู้สึกแรกพบ “ท่าทางเหมือนพูดไม่ถูกใจก็จะโดนลากออกไปโยยทันทีแบบนั้น คงไม่ใช่ว่าทำงานอยู่ที่ศาลต้าหลี่หรือสำนักตรวจการหรือกรรมมัง”

โรคจากการทำงานค่อนข้างสาหัส กล้ามเนื้อยี้มเลยหยุดทำงานไปนานจึงเหลือเพียงสีหน้าเดียว หรือก็คือที่เรียกกันว่าอัมพาตใบหน้า

จ้าวจื่อเหิงพูดจากำถาม “...ก็ประมาณนั้น”

นั่งบัญชาการในกระโจมทัพ แต่หากมีคนฝ่าฝืนกฎก็จะถูกลากออกไปโยยด้วยไม้พลองทหาร ฟังดูแล้วก็ไม่ต่างกับที่ไปสื่อซีพูดนัก เพราะต่างก็โยยคนทั้งนั้น

ไปสื่อซีแทบจะกระโดดเชกหัวสุนัขของเขา “จู่ๆ เจ้าพาคนของทางการขึ้นเรือ คิดจะซูดหลุมพรางให้ข้าตกไปตายหรือไร”

เรือยามชาล่องขึ้นเมืองหลวงนั้นบรรทุกรัฐพิธี แต่หากลับเป็นเรือเปล่า ดังนั้นยามหากลับ เรือขนส่งส่วนใหญ่จึงมักจะบรรทุกลูกค้า ลักลอบกลับไปขาย หรือไม่ก็รับเหมาขนส่งสินค้าให้ผู้อื่น เพียงแต่ราชสำนักประกาศห้ามเรือลำเลียงลักลอบขนส่งสินค้า

นางอายุได้สิบหกก็ติดตามลุงๆ อาๆ คุมเรือลำเลียงรัฐพิธีไปส่งที่เมืองหลวง เจ้าหน้าที่ตามทางล้วนแต่ให้ค่าน้ำร้อนน้ำชาจนคุ้นเคยกันดี

เมื่ออันธพาลน้อยต้องป็นปายไปเป็นชายอ่อง 1

จึงทำลิ่มตาข้างหลังตาข้างปล่อยผ่าน ทว่าบนเรือบรรทุกท่านขุนนาง
ผู้ไม่ไว้หน้าใครเอาไว้ด้วย เช่นนี้ไม่เท่ากับตั้งระเบิดเวลาเอาไว้หรือ
ไปลือชื่อนี้ถึงสินค้าล้นเกล้าที่บรรจุเต็มห้องสินค้าชั้นล่างสุด
ก็รู้สึกปวดศีรษะ

2

เมื่อสมาชิกครบแล้ว ขบวนเรือก็ชักใบขึ้นและออกเรือ ไปสือซี กับจ้าวจื่อเหิงเองก็ไม่ได้พบปะกันมาเกือบครึ่งปี นอกจากบรรทุก ท่านขุนนางผู้ไม่ไว้หน้าใครมาแบบไม่ได้ตั้งใจแล้ว เรื่องอื่นก็เป็นไปอย่างราบรื่น เป็นเวลาเหมาะแก่การดื่มสุราคูยเล่น

ถึงกระนั้นบนเรือก็มีแขกเพิ่มมาหนึ่งคน ในฐานะเจ้าของเรือ ก็ต้องพยายามแสดงความเป็นมิตรของเจ้าของเรือ ไปสือซีเสนอ “เชิญพี่ชายเจ้ามาดื่มด้วยกันดีหรือไม่”

จ้าวจื่อเหิงเหมือนจะค่อนข้างกลัวญาติผู้พี่คนนี้ของเขา “...ข้าว่าอย่าดีกว่ากระมัง”

จ้าวอู่จิวมีวินัยเข้มงวดต่อตัวเองเป็นที่สุดมาตลอด ตอนเด็ก ก็เป็นคนทีโดดเด่นในหมู่รุ่นเดียวกัน หลังเติบโตก็ยิ่งทิ้งห่างรุ่นเดียวกัน จนไม่เห็นฝุ่น แคร่วมโต๊ะกินข้าวก็มักจะทำให้คนรู้สึกลำบากใจไม่ย่อย แล้วนับประสาอะไรกับดื่มสุราคูยเล่นฆ่าเวลาตามความเข้าใจของเขา ด้วยแล้วเล่า

ทว่าไปสือซีไม่เข้าใจในความลัษณะของเขา “นี่เจ้าโดนเขากำจุดอ่อน

เอาไว้หรือ”

จ้าวจื่อเหิง “ตอนเด็กี่รูดกางเกงนับหรือไม่วะ”

ไปลื้อซืออธิบายเขา “ก็แค่ปรากฏการณ์ทางกายภาพในช่วงระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น ไม่ต้องใส่ใจไป หรือว่าพี่ชายเจ้าฉลาดปราดเปรื่องตั้งแต่เล็ก กระทั่งรูดกางเกงก็ไม่เคย?”

จ้าวจื่อเหิงจินตนาการภาพพี่ชายผู้จริงจังเคร่งขรึมพ่นพองน้ำลายยืดและรูดกางเกงในวัยเด็ก อารมณ์ที่ตึงเครียดจึงผ่อนคลายลงมาก เขาเกาะไหล่ต่อหลังไปลื้อซือไปเชิญจ้าวอู่จิวมาร่วมดื่มฉลองในการรวมตัวอีกครั้งหลังจากห่างหายกันไปนานของพวกเขา

ห้องของจ้าวอู่จิวตั้งอยู่ชั้นบนสุดของเรือติดกับห้องของไปลื้อซือ แสงแดดสาดเข้าห้อง ลมแม่น้ำปะทะหน้า ทัศนียภาพกว้างไกล หากกล่าวตามแบบของคนรุ่นหลังก็คือเป็นห้องทิวทัศน์ดีหรือห้องระดับประธานาธิบดี ทั้งลำเรือมีเพียงสองห้อง ส่วนอีกห้องเป็นห้องพักของไปลื้อซือ

เขานั่งอยู่บนรถเข็น บนชาคลุ่มผ้าห่มผืนบาง กำลังถือม้วนหนังสืออ่านอยู่ ข้างกายเหลือเพียงองครักษ์สองนาย ส่วนคนอื่นๆ นั้นหายไปกับหมด

ในใจไปลื้อซือลั่นหวาดผวา *คนผู้นี้คงไม่ได้ส่งลูกน้องไปตรวจห้องสินค้าทรอกกระมัง*

นางพุดอย่างกระตือรือร้น “พี่ชายเมาเรือหรือไม่ หากรู้สึกไม่สบาย ทางขำมียาแก้เมาเรืออยู่ เดียวกลับไปเอามาให้”

พี่ชาย? จ้าวอู่จิวเลิกคิ้วข้างหนึ่ง พวกเราสนิทกันถึงเพียงนั้นหรือ เขาตอบอย่างกระชับ “ไม่ต้อง”

ความรู้สึกของสหายที่พบกันอีกครั้งหลังห่างหายไปนานอย่าง
จ้าวจื่อเหิงพลันได้รับความเสียหายอย่างหนัก เขาพร่ำบ่นอย่างเสียใจ
“...ห้องข้าแม่แต่แสงแดดก็ไม่มี”

แถมเจ้ายังถามไถ่สารทุกข์สุกดิบพี่ชายอีก!

ไปลือซี้พูดด้วยน้ำเสียงอันคุ้นเคย “พี่ชายต้องพักฟื้นรักษาตัว
หรือไม่พวกเจ้าสองคนก็ลับห้องกัน”

จ้าวจื่อเหิงหดคอ เบือนหน้าหนีแล้วเงิบ ท่าทางเหมือนเด็กงอน
แต่บนหน้ากลับเขียนว่า ‘รีบร้อซาลี รีบร้อซำ ไม่เช่นนั้นพวกเราได้
แตกกัน’

ส่วนไปลือซี้นั้นมีวิธีรับมืออยู่แล้ว นางกดเสียงปลอบเขา
“อย่าบ่นนำ ตำแหน่งของห้องเจ้านะเร็นลับ เดี่ยวตอนค่ำข้าหาสาวใช้
รูปงามสองคนไปบีบไหล่ทูปขานวดเท้าถูหลังให้...อยู่ที่แจ๊งก็สบายอยู่
แต่ทุกการเคลื่อนไหวหนีไม่พ้นสายตาคอนนางบนเรือ เจ้ายอมหรือไม่เล่า”

ความตื่นเต้นระคนยินดีปรากฏบนใบหน้า จ้าวจื่อเหิงพึงพอใจ
ทันทีและรีบพยักหน้า *เจ้านี่เป็นสหายที่ใช้ได้จริง ๆ!*

มือที่กำลังจะพลิกหนังสือของจ้าวอู่จิวหยุดชะงัก หน้าไม่แสดง
อาการ แต่เก็บคำสนทนาของทั้งสองเข้าหูหมด ตาจืดจ้องจ้าวจื่อเหิง
ที่ถูกไปลือซี้ชักพาจนเก เขาหลบสบถในใจ ‘เจ้าโง่!’

ไปลือซี้ไม่รู้เลยว่าเพิ่งจะพบหน้ากันนางก็ถูกจ้าวอู่จิวตราหน้าว่า
‘เหลาะแหละกลับกลอก’ แล้ว ซ้ายยังเชื่อเชียวอย่างกระตือรือร้น
“ข้ากับจื่อเหิงไม่ได้เจอกันนานแล้ว ส่วนพี่ชายเพิ่งพบกันครั้งแรก
มีลู่ตั้งสุราอาหารที่ห้องข้า แล้วทุกคนไปกินดื่มให้เต็มที่เป็นอย่างไร”

ความรู้สึกไม่สบายตัวของจ้าวอู่จิวดีขึ้นขึ้นมาอีกแล้ว นับตั้งแต่
เขาบาดเจ็บสาหัสก็เคลื่อนไหวได้แบบมีขีดจำกัด เรื่องที่กระทำได้

ก็ยังจำกัดเข้าไปใหญ่ วันทั้งวันนอกจากอ่านหนังสือแล้วก็คืออ่านหนังสือ กอปรกับไม่ช้าของเรื่องพิณหมากและไม่มีงานอดิเรกอื่นที่ฆ่าเวลาได้ เมื่อเห็นคนอื่นที่ร่างกายแข็งแรงดีแต่กลับใช้เวลาอย่างสิ้นเปลือง เขาจึงรู้สึกชิงชังเป็นพิเศษ

“ไม่ว่าง ไม่ไป” จ้าวจื่อจิวตอบ

จ้าวจื่อเหิงพรุลมหายใจด้วยความโล่งอก อันที่จริงเทียบกับการนั่งร่วมโต๊ะดื่มสุรากับพี่ชายคนนี้แล้ว สิ่งที่เขากลัวยิ่งกว่าก็คือขณะที่ทุกคนดื่มกันอยู่ดี ๆ อีกฝ่ายจะโพล่งคำสั่งสอนออกมาจนทำเสียบรรยากาศ ซึ่งเขาไม่กล้านึกภาพ

“เช่นนั้นพวกข้าไม่รบกวนการพักผ่อนของพี่ชายแล้ว” ไปสือซีฝึกวิชาสีหน้ามา ก็แค่ทำทางเชิญชวนของนางดูค่อนข้างจริงใจ จึงทำให้ผู้คนเข้าใจผิดได้ง่ายว่านางเชื่อเชิญอย่างใจจริง

นางลากจ้าวจื่อเหิงออกจากห้อง กดเสียงต่ำแล้วฆ่า “นับว่าข้าดูออกกว่าพี่ชายเป็นพวกบ้านาน เขาเป็นคนจำพวกซุกหัวอยู่กับม้วนหนังสือคิดตลอดปี เห็นศาลาว่าการเป็นบ้าน เห็นบ้านเป็นโรงเตี๊ยม แต่งภรรยาไว้เป็นเครื่องประดับเรือน มีลูกไว้เป็นของกำนัลไซหรือไม่ว

จู่ ๆ แค่เชิญเขาไปดื่มสุราก็ทำหน้าที่ประณามอย่างกับทำให้ชื่อเสียงเขาต่างพร้อย

ซุนฉางเฟิงที่เฝ้าอยู่ตรงประตูยืนไว้อาลัยให้กับสองคนนี้อย่างเงียบ ๆ พวกเขาคงจะไม่รู้ว่าจากระดับการกั้นเสียงของผนังเรือเพียงแค่นี้ เสียงแผ่วเบานี้ได้ลอยเข้าหูนายท่านเขาไปแล้ว แต่ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกว่ประมุขน้อยไปผู้นี้...พูดจาคล้ายกับมีเหตุผลอยู่ที่เดียว

จ้าวจื่อเหิง “พี่ชายยังไม่แต่งงาน”

ไปสื่อซี “ที่แท้สตรีเมืองหลวงก็ไม่ได้ตาบอด หากแต่งกับเขาจริง ๆ คงเมื่อแม่”

จ้าวจื่อเหิงออกหน้าปกป้องพี่ชายทันที “พี่ชายเป็นยอดวีรบุรุษ หากแต่งกับเจ้าคงสนุกนาดู เพราะแต่ละวันพวกสตรีในเรือนหลังคงจะจิกหัวหยิกหน้ากันซึ่งรักหักสวาทเพราะแรงหึง!”

ทั้งสองต่างก็เลื่องชื่อว่าเป็นเจ้าสำราญแบบชนิดที่ห้าสิบก้าวไม่ต้องหัวเราะเยาะร้อยก้าว¹

จ้าวอู่จิวที่อยู่อีกฟากกระดานห้องหมุนแหวนปานจื่อ² บนมือไปมา อดไม่ได้ที่จะถามตัวเองว่า ที่แท้ในสายตาคอนอื่น ข้าหน้าเบืออย่างนั้นหรือ

ทั้งสองเดินเข้าไปยังห้องข้าง ๆ ไปสื่อซีที่เมื่อครู่ยังรู้จักกตเสียดเสีย ในที่สุดก็ไม่ต้องบิบเสียงพูดอีกต่อไป เสียงของนางดังทะลุผนังห้อง เข้าสู่หูจ้าวอู่จิว

“วีรบุรุษเป็นมูมมองของคนนอก เกี่ยวอะไรกับภรรยาและบุตรเล่า หากจุดจบของการแต่งงานกับวีรบุรุษก็คือวัน ๆ ต้องแหงนคอคอยปรนนิบัติบุรุษ มีสู้แต่งกับหมี่หมา³ ที่วันเวียนรอบลูกกับภรรยา ยังดีเสียกว่า อย่างน้อยก็ไม่ใช่โรคระดุกคอกเสื่อม”

การแหงนคอชื่นชมก็เป็นการออกกำลังรูปแบบหนึ่งเช่นกัน

จ้าวจื่อเหิงโดนสหายสนิทกล่อมจนสำเร็จ “เช่นนั้นถ้าพูดถึง

¹ หมายถึง ต่างฝ่ายต่างก็มีตำหนิหรือจุดที่เหมือนกัน แม้จะต่างกันเพียงเล็กน้อย

² แหวนสวมนิ้วหัวแม่มือ เดิมเป็นอุปกรณ์สวมป้องกันนิ้วยามยิงเกาทัณฑ์ ภายหลังใช้เป็นเครื่องประดับ

³ เปรียบเปรยกับคนซ้ซลาดอ่อนแอ ไร้ความสามารถ

เรื่องเอาใจภรรยา ข้าถนัดกว่าพี่ชายเสียอีก”

ไปสือซีแกะดินผนี้ก็ไต่อกแล้วเทสุราใส่ถ้วยแต่ละใบจนเต็ม “พี่ชายมีความสามารถเพียงใดข้าไม่รู้ แต่เจ้าน่ะ...”

นางลากน้ำเสียนหยอกเย้าเขา “เรื่องอื่นข้าไม่กล้าพูด แต่เรื่องเอาใจสตรีข้าของเป็นที่สุด!”

จ้าวจื่อเหิงดื่มสุราหมดถ้วยในคราเดียว โยนถ้วยสุราทิ้งแล้วไปตีนาง “เจ้าพูดจาเหลวไหล! หรือว่านอกจากเอาใจสตรีแล้วข้าก็ไม่มีดีอะไรเลย”

ไปสือซียกถ้วยสุราของภรรยาไปวางหลบหลีก “พวกเราเป็นพี่น้องกัน พอพูดความจริงก็ตื่นไม่พอใจเสียอย่างนั้น”

ตอนคนงานจากห้องครัวยกสุรากับแก้มขึ้นมา นางก็ยังไม่ลืมกำขับอีกว่า “เอาสุรากับแก้มอีกชุดไปให้คุณชายที่อยู่ห้องติดกันด้วย”

คนบางคนเหมาะกับการดื่มสังสรรค์ บางคนมีนิสัยเย็นซา โดยกำเนิด อาจจะชอบดื่มตามลำพังก็ได้

ชุนางเพิ่งขอความเห็นอยู่นอกห้อง “นายท่าน ประมุขน้อยไปให้คนนำสุราอาหารมาให้ นายท่านจะรับหน่อยหรือไม่ขอรับ”

จ้าวอู่จิวรบทัพจับศึกมาหลายปี เห็นค่ายทหารเป็นบ้าน เพื่อไม่ให้ดื่มสุราจนเสียแผนยุทธการ จึงฝึกดื่มให้ชินจนสุราไม่ระคายคอไปแล้ว แต่ไม่รู้ว่าเพราะความร่ำร้อนของบทธะครที่เจ้าเด็กสองคนในห้องข้าง ๆ เล่นกันช่วยขับความเจียบในท้องของเขาออกไปหรือไม่ เขาถึงได้ตอบออกไปโดยไม่คิด “เอาสิ”

ชุนางเพิ่งแอบประหลาดใจ เมื่อไม่รับสุราอาหารมาอย่างกระฉับกระเฉงและยกเข้ามาตั้งโต๊ะให้เขา

เรือขนส่งแล่นไปอย่างมั่นคง กับเกล็ดแต่ละอย่างบนโต๊ะครบทั้งรูปกลีนาแบบหาได้ยาก หลังเขารินสุราให้เจ้านายเสรีจ๊กก็ไม่ได้ถึงว่าอีกฝ่ายจะแสดงท่าทีเช่นนี้ “เจ้าเองก็นั่งดื่มสักจอกสองจอกสิ”

จ้าวจื่อเหิงกับไปลือซีที่อยู่ห้องข้างๆ กำลังคุยกันว่า “...ก่อนที่ข้าจะมาซูโจวมีแม่นางเจียงเสี่ยวเซียนที่เพิ่งมาใหม่ ตากลมโต แก้มสีดอกท้อ ออกอิมสะโพกผาย ไม่เพียงแต่โฉมงาม ดิดผีผา⁴ ก็เป็นเลิศ เอาไว้กลับไปแล้วข้าจะพาเจ้าไปฟังนางดิดผีผา แม้แต่ชนมบนเรือของร้านนางก็ยิ่งต่างจากที่อื่น”

จ้าวจื่อเหิงตอบนาง “สหายรัก! หมดด้วยอีก...”

จากนั้นซุบซิบ “เจ้าเคยลูปบ้างหรือยัง”

ไปลือซีพอเริ่มเมาก็คุยไวยกใหญ่ “ผิวเนียนเกลี้ยงเกลาสุดๆ โอบไว้ในอ้อมแขนจับนิดแตะหน่อย กระจุกก็แทบจะประะทันที้...”

มือที่ถือจอกสุราของจ้าวอู่จี้กำแน่น *เลวทราม!*

เขาประทับตรา “พวกขี้เมาเรื้อนไปทั่ว” ใส่หัวไปลือซี “ปึงๆ ลงไปสองที

“ปกติจื่อเหิงคบหากับพวกเสเพลหรือ”

ซุฉางเฟิงติดตามจ้าวอู่จี้ลงสนามรบตั้งแต่อายุสิบหก กลับมาเมืองหลวงอีกทีก็อายุยี่สิบหกยี่สิบเจ็ดแล้ว ความเข้าใจที่มีต่อลูกหลานตระกูลจ้าวจึงจำกัดอยู่เพียงคำบอกเล่าที่ได้ยินมา

ดังนั้นเขาจึงทำได้แค่แก้ต่างแทนจ้าวจื่อเหิงอย่างละม่อม “สื่อซานหลง...ปกติไม่ค่อยชอบอ่านตำราเรียนนรยุทธ์ขอรับ”

...มิเช่นนั้นจะโดนตามตัวมาอยู่เป็นเพื่อนจ้าวอู่จี้ได้อย่างไรเล่า

⁴ เครื่องดนตรีประเภทพิณ มี 4 สาย ส่วนล่างเป็นจานรูปเมลิ็ดแดง ปลายคันทวนงอไปด้านหลัง

ก็เพราะเขาจัดเจนเรื่องกินดื่มเที่ยวเล่น อีกทั้งมีนิสัยไม่อยู่ในกรอบ ส่วนจ้าวอู่จิวตั้งแต่บาดเจ็บที่ขา จากเดิมเป็นคนพูดน้อย อยู่แล้วก็แทบจะกลายเป็นรูปปั้นกะสลักในวัด เหลือแค่หาโต๊ะมานั่ง ชัดสมาธิและตัดขาดจากโลกีย์

“อ้อ” คิวจ้าวอู่จิวไม่แม่แต่จะเลิกขึ้น ภายในหัวร่าง ‘คู่มือการฝึกน้องชาย’ ตามความเคยชิน พร้อมเริ่มคิดหาทางดึงจ้าวจื่อเหิงให้กลับมา เข้าที่เข้าทาง

เดินเรื่อนานจนน่าเบื่อ จ้าวอู่จิวยังมีตำราพิชัยสงครามไว้แก้เบื่อ ส่วนจ้าวจื่อเหิงกับไปซื้อซีกลับใช้การดื่มสุรามาฆ่าเวลาส่วนใหญ่ ไม่เมาก็ไม่ยอมหยุดกัน

หลังจ้าวจื่อเหิงดื่มจนเมาก็โวยวายจะนอนร่วมเตียงกับไปซื้อซีให้ได้ แต่ถูกลูกกวนที่คอยปรนนิบัติอยู่นอกห้องทามกลับห้องตัวเองไป

ไปซื้อซีลงกลอนประตุแล้วล้มตัวลงบนเตียง ไม่นานห้องขึ้นบนสุดของเรือก็เงียบสงบลง

จ้าวอู่จิวถูกเสียงมารของสองคนนี้กวนสมองอยู่นานจึงเปิดหน้าต่างสุดอากาศ ไกลจะถึงช่วงกลางสารท⁵แล้ว ยามเหนือศีรษะ แขนงจันทร์กระจ่างจึงค่อย ๆ ผล็อยหลับไป

เขาฝันว่าตนกำลังขี่ม้าบุกแนวของข้าศึก หน้าเต็มไปด้วยเลือด อุณหภูมิที่พุ่งกระฉูด ม้าส่งเสียงร้องโหยหวน ขาหน้าทรุดลง เมื่อมีเสียงลมหวดดังมาจากข้างหลังจึงพุ่งไปสังหารโดยทันที หลังจากนั้น

⁵หรือกลางฤดูใบไม้ร่วง เป็นช่วงฤดูเก็บเกี่ยวผลผลิต ในช่วงนี้จึงมีการจัดเทศกาลไหว้พระจันทร์หรือเทศกาลกลางสารท (中秋 จงชิว) ขึ้นในวันที่ 15 ค่ำ เดือน 8 เพื่อเฉลิมฉลองการเก็บเกี่ยว

ก็สะดุ้งตื่น ข้างนอกฟ้ายังไม่สว่าง

“ยามใดแล้ว”

“นายท่าน ใกล้พ้นยามหยิน⁶ แล้วขอรับ”

จ้าวอู่จิวสั่ง “ไปลากจื่อเหิงลุกขึ้นมาตั้งท่านั่งมา⁷”

เขาหยุดไปครู่หนึ่งแล้วยกมูมปากเพราะนี่อะไรดี ๆ ได้
“ประมุขน้อยไปห้องติดกันเป็นสหายรักของเขาไม่ใช่หรือ เช่นนั้น
พวกเจ้าก็ต้อนรับดี ๆ อย่าให้เสียน้ำใจเขาเล่า”

จ้าวจื่อเหิงถูกคนฟังประตูบุกเข้ามา ขณะที่ถูกลากออกจากผ้าห่ม
ยังไม่ทันสร้างเมสติ มีหน้าซำยังบ่นพึมพำ “สื่อซีเจ้าคนหลอกลวง
ไหนดคนงามมาบีบให้ล่ทุบชาติที่คุยกันไว้เล่า”

แม้เขาจะตีเมจนเมา แต่ก็ยังจำเรื่องนี้ได้

ซู่ฉางเฟิงตบหน้าเขาเบา ๆ “สื่อซานหลาง นายท่านเรียกท่าน
ให้ไปฝึกร่างกาย”

จ้าวจื่อเหิงถูกซู่ฉางเฟิงจับสวมเสื้อแล้วลากออกไป เมื่อถึง
ดาดฟ้าเรือถึงได้พบว่าฟ้ายังไม่สว่าง แต่ไปสื่อซีสหายรักของเขาก็ทำหน้าที่
อยู่ไม่สู้ตายนั่งเหมะอยู่บนดาดฟ้าด้วย

“จื่อเหิง พี่ชายเจ้าเป็นปีศาจหรือไร!”

ด้านหลังไปสื่อซีมือองครักษ์ยืนตระหง่านประหนึ่งเจดีย์เหล็กอยู่
สองคน ซึ่งก็คือคนของจ้าวอู่จิว

⁶ ช่วงเวลาประมาณ 3.00 น. - 5.00 น.

⁷ คือท่าที่ใช้ฝึกเพิ่มแรงกำลังขา โดยท่วงท่าการฝึกนั้นเท่าทั้งสองจะแยกออกห่างกัน
ประมาณ 2 ช่วงไหล่ บลายเท้าชี้ไปข้างหน้า ย่อเข่าลงเล็กน้อย หย่อนก้นคล้ายทรุดนั่งลงแต่ไม่ให้
ก้นต่ำเกินเข่า

3

“บาเคะประตู กันแต่เข้าตรู๋ ข้านี้กว่าห้องสินค่าไฟใหม่เสียอีก”

ไปลื้อซีหันไปฟ็องจ้าวจื่อเหิง “พอข้าวิ่งออกมาตาม เขากลับบอกว่าอยู่ๆ ก็จุกคิดขึ้นมาได้ เลยอยากให้ข้ามาฝึกร่างกายยามเช้ากับเจ้า นี่เจ้ากับพี่ชายเจ้ามีความแค้นต่อกันหรือ”

ต้องขอบคุณทักษะการปรับตัวที่สั่งสมมาหลายปี ทำให้นางจัดการตัวเองจนเรียบร้อยภายในเวลาไม่นาน แล้วลุกออกจากผ้าห่มอุ่นๆ ไปเปิดประตู ก่อนจะ...ถูกลากตัวมายังดาดฟ้าเรือ

ถึงไปลื้อซีจะพยายามปฏิเสธแล้ว ทว่าพวกองค์กรก็ได้บังคับบัญชาของพี่ชายจ้าวจื่อเหิงคล้ายกับฟังภาษาคนไม่รู้เรื่อง จัดการแบกนางที่ดาดฟ้าเรือโดยทันที

จิตใจจ้าวจื่อเหิงสงบลงพอตัวแล้ว “เจ้าก็เรียกพี่ชายเหมือนกันมิใช่หรือ พวกเราเป็นพี่น้องคนกันเอง พี่ชายข้าก็เท่ากับพี่ชายเจ้า!”

ทั้งสองถูกบังคับให้ยืนตั่งทำนั่งม้าท่ามกลางลมหนาวยามเข้าตรู๋ตั้งแต่ไปลื้อซีติดตามเรือล่าเลี้ยงล่องขึ้นเหนือก็ใช้ชีวิตแบบนอนจนตื่นเองทุกวัน หลุดพ้นจากการควบคุมของไปเจินถึง ชีวิตเป็นอิสระเสรี

ไม่รู้ตั้งเพียงใด นึกไม่ถึงจริงๆ ว่าข้ากลับจะต้องบรรทุกพ่อพระใหญ่
อย่างจ้าวอุ๋วจี๊วกลับไปด้วย

นางฝึกยุทธ์มาตั้งแต่เล็ก ทำนังม้าจึงเป็นท่าที่คุ้นเคยดี ทว่า
จ้าวจื่อเหิงนั้นอ่อนนาถยั้งนัก ตั้งได้ไม่ถึงชั่วครู่ก็โง่งนงกันจำเข้ากับพื้น
มือกุมกระดูกกันกับทำหน้าที่ตาเหยเกไม่ยอมลุกทั้งยังเล่นตัว “ล้มเจ็บ
แล้ว ๆ! ตั้งทำไม่ได้แล้ว!”

ไปสี่ซีหัวเราะลั่น ชูนางเฟิงที่ได้รับคำสั่งให้จับตาจ้าวจื่อเหิง
เขาจับคอเสื้อตึงอีกฝ่ายลุกขึ้น “สี่ซานหลาง นายท่านบอกว่าต้องยื่น
ให้ครบหนึ่งชั้วยาม”

องค์กร์ที่อยู่ข้างหลังเขาเอาไม้ยาวขนาดหนึ่งช่วงแขนออกมา
ทันที ตามมาด้วยเสียงร้องโหยหวนของจ้าวจื่อเหิงตั้งสนั่นฟ้า

เรือแล่นเอื่อยไปตามแม่น้ำอย่างมั่นคงท่ามกลางแสงอรุณ บนดาดฟ้า
เรือนั้น จ้าวจื่อเหิงยืนสองขาสนับ ๆ โดยมีนางเฟิงถือไม้ค้อมอยู่
ด้านหลัง น้องขาของเขาถูกฟาดไปหลายครั้งจนเขารู้สึกว่าแทบจะ
ยืนหยัดต่อไปไม่ได้ไหว

ผิดกับไปสี่ซีที่ยืนอยู่ข้าง ๆ นอกจากช่วงล่างจะมั่นคงแล้ว
นางยังเยาะเย้ยเขาเป็นพัก ๆ

เมื่อครบหนึ่งชั้วยาม หลังจากพวกชูนางเฟิงแยกย้าย จ้าวจื่อเหิง
ก็หย่อนก้นลงนั่งกับพื้นเรือ อยากจะร้องไห้แต่ไร้น้ำตา ในใจนึกเสียใจ
กับการเดินทางครั้งนี้ยิ่งนัก

คราแรกบิดามารดารับรองกับเขาว่า “อุ๋วจี๊วเป็นคนเถรตรง
ในงานเลี้ยงดูตัวที่ทางวังจัดขึ้น มีสตรีไม่น้อยที่ถูกคำพูดเขาทำให้
ตกใจเตลิดหนี ความหมายของฮองเฮาคือพระองค์เห็นว่าเจ้า

มีนิสัยว่าเรื่อง ทั้งยังรู้จักวิธีเอาใจสตรี หากได้ร่วมเดินทางไปหาหมอ
ที่เจียงหนานเป็นเพื่อนเขา ก็จะได้ถือโอกาส...ช่วยชี้แนะเขาเสียหน่อย”

จ้าวอู่จิวอายุเพียงสิบหกก็อาศัยฐานะของค์ชายออกไปประจำ
ชายแดน นับแต่นั้นมาก็กระทบทัพจับศึกอยู่ภายนอก เรื่องอภิเษกสมรส
จึงกลายเป็นปัญหาใหญ่ เพราะสองสามปีเขาถึงจะกลับเมืองหลวง
สักครั้ง

สองเขาที่อยู่ในวังจึงปวดพระเศียรกับเรื่องนี่ยิ่งนัก งานเลี้ยงดูตัว
ที่จัดให้โอรสองค์เล็กไม่สิบก็แปดครั้งล้วนแต่จบลงด้วยสตรีที่เข้ามา
ตีสนิทแตกตื่นถอยหนีทุกครา กลายเป็นเรื่องทำความเย็นที่ปล่อย
ความเย็นเองได้ ทำให้บรรยากาศวังเวงเป็นที่สุด

ตรงกันข้ามกับจ้าวจื่อเหิงที่ตั้งแต่เล็กก็มีลูกไม้แพรวพราว
ปากหวานปานน้ำผึ้ง นอกจากนี้ยังแต่งกลอนรักที่เข้ากับบรรยากาศได้
ทั้งยังช่ำชองเรื่องกินดื่มเที่ยวเล่น แม้จะเลื่องชื่อว่าเป็นคุณชาย
เจ้าสำราญ แต่ทุกครั้งที่มีงานชุมนุมของคนหนุ่มสาว เขาก็มักเป็น
จุดเด่นและได้รับความชมชอบจากเหล่าสตรีอยู่เสมอ

เดือนห้าปีนี้ ต้าเซี่ยที่พั่วพันทำศึกกับต้าเว่ยบริเวณชายแดน
ตะวันตกเฉียงเหนือมานานสิบสองปี ในที่สุดก็ปราศจากรถถอยกลับไป
ทางตะวันตก จ้าวอู่จิวได้รับบาดเจ็บสาหัสในศึกสุดท้ายบริเวณหุบเขา
หลิวซา หมดสติดอยู่นานถึงครึ่งเดือน ถูกส่งตัวกลับเมืองหลวงโดย
มีหมอทหารคอยคุ้มกันตลอดทาง แม้แต่งานเลี้ยงฉลองชัยก็ไม่ได้
เข้าร่วม

ตัวเขาฟื้นขึ้นระหว่างทาง ทว่าน่าเสียดายที่ตั้งแต่ช่วงเฮอร์นงไป
กลับไร้ความรู้สึก ไม่อาจยืนหรือเดินได้ ยิ่งเรื่องอภิเษกสมรสด้วยแล้ว
ไม่ต้องพูดถึง

หลัวฮองเฮา ฮองเฮาองค์ปัจจุบันให้กำเนิดโอรสสองพระองค์ องค์โตได้รับแต่งตั้งเป็นรัชทายาทแล้ว ส่วนองค์เล็กก็คือโจวอ๋อง จ้าวอู่จิว ผู้ทำให้นางกลัดกลุ้มใจยิ่งนัก

หลังโจวอ๋องกลับเมืองหลวง ไม่ว่าจะหมอลวงในวังหรือหมอชื่อดังในเมืองหลวงต่างผลัดกันเข้าวังรักษา แม้เวลาจะล่วงเลยไปเป็นเดือน แต่อาการของโจวอ๋องกลับไม่มีทีท่าว่าจะดีขึ้น

เมื่อกาลเวลาผ่านไป จักรพรรดิและฮองเฮาก็ยิ่งร้อนพระทัย จึงเรียกขุนนางคนสนิทมาปรึกษา มีผู้ถวายคำแนะนำองค์จักรพรรดิว่า ให้เรียกตัวหมอชื่อดังทั่วทั้งใต้หล้ามารักษาโจวอ๋อง

เซี่ยเจิงเจี๋ย เสนาบดีกรมคลังผู้มีพื้นเพเป็นชาวเจียงหนาน ทูลว่าที่เจียงหนานมีหมอหัตถ์เทวดานามหวงโหย่วปี้ เพียงแต่ปกติคนผู้นั้นมักจะอยู่ไม่เป็นหลักแหล่ง นิสัยรักสันโดษ แม้ได้รับพระบัญชาเรียกตัวก็ไม่แน่ว่าจะตอบรับ ฉะนั้นต้องค่อยๆ ตามหา

จ้าวอู่จิวได้ยินเรื่องนี้ก็ปรารถนาจะไปตามหาที่เจียงหนาน ด้วยตัวเอง หลัวฮองเฮาพูดดีก็แล้ว พูดร้ายก็แล้ว ก็ยังไม่อาจเกลี้ยกล่อมให้เขาเปลี่ยนใจได้ หลังจากชุดคู่ร้ายชื่อในวงศ์พระญาติสุดท้ายก็ซัดวงเลือกจ้าวจื่อเหิงที่มีนิสัยร่าเริงและมีบ้านตาอยู่ทางซูโจว ให้ร่วมเดินทางไปด้วย

“...มารดาของพี่ชายบอกว่าเขาเป็นคนเงียบขรึม ข้าหยอกเขาให้ร่าเริงได้ ให้ข้าอยู่เป็นเพื่อนเขาเหมาะที่สุดแล้ว”

เขากอดแขนไปสือซี แทบอยากร้องไห้โฮ “สือซี พวกเราให้เขานั่งเรือแยกกลับไปได้หรือไม่ ข้าอยากกลับเมืองหลวง”

นี่จะเป็นเขาหยอกให้พี่ชายร่าเริงที่ไหนกัน เป็นพี่ชายทรมาณเขาจนร้องไห้ซัด ๆ

สองสหายนั่งเคียงกันบนดาดฟ้าเรือ ไปลือซื้ตบตีระชะสนุ่ช
ของจ้าวจื่อเหิงเบา ๆ “จื่อเหิง ข้าเสียใจจริง ๆ ที่ได้มารู้จักกับเจ้า”

เพียงเพราะความคิดชั่ววูบถึงได้ติดกับดักร้าย บรรทุกพี่ชาย
จอมเผด็จการขึ้นเรือมาด้วย

จ้าวอู่จิวบังคับนางให้ลุกมาฝึกร่างกายตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง ทำให้
นางพลันเกิดภาพหลอนแบบ หยุดยาววันชาติ¹ ทั้งที จะนอนแผ่ให้เต็มที
ทั้งเจ็ดวันไปเลย ผลสุดท้ายเพิ่งจะวันที่สามก็ถูกผู้จัดการบริษัทลากกลับ
ไปทำงานล่วงเวลา มิหนำซ้ำยังไม่ยอมจ่ายเงินค่าล่วงเวลาอีกต่างหาก

อย่าให้พุดเลยว้าอัดอันตันใจแค่นั้น

จ้าวจื่อเหิงเข้าใจความคิดของสหายสนิทดี เขาน้ำตาคลอ “ข้าเอง
ก็เสียใจที่รู้จักกับพี่ชาย”

ทั้งสองประคองกันและกันกลับห้องไปล้างหน้าบ้วนปากแล้ว
กินมือเช้า ขาจ้าวจื่อเหิงลั่นตลอดเวลา เขานั่งอยู่ในห้องของไปลือซื้
กระทั่งมือเช้าที่ห้องครัวเอามาส่งก็ยั้งรู้สึกว่ารสชาติเหมือนเทียนไข

กินไปได้ครึ่งหนึ่งเขาก็วางตะเกียบลง ท่าที่ต่อต้านหนักแน่น
เป็นที่สุด “ไม่ได้ จะให้ผู้อื่นมาฆ่าพวกเราไม่ได้!”

ไปลือซื้เห็นด้วยอย่างยิ่ง “มีเหตุผล”

ใครก็ไม่อาจพรากความสุขในการนอนซ้เขาไปจากนางได้

ภายในห้องที่อยู่ติดกัน บนโต๊ะวางโจ๊กกับเครื่องเคียงเอาไว้ จ้าวอู่จิว
ที่หิวผมจนเรียบแปล้กำลังนั่งกินมือเช้าอยู่ที่โต๊ะ “ฝึกช่วงเช้าเป็นอย่างไร
บ้าง”

¹ เทศกาลวันชาติจีน ตรงกับวันที่ 1 ตุลาคมของทุกปี โดยปกติจะหยุดยาวเป็นเวลา
ประมาณ 7-8 วัน

ชูฉางเฟิงกล่าว “เกรงว่าก่อนหน้านี้สี่ซานหลงจะไม่เคยฝึกมาก่อนจึงโง่งนงอยู่หลายครั้ง แต่ข้าน้อยก็ใช้ไม้บีบบังคับให้เขาลุกขึ้น ส่วนประมุขน้อยไปคนนั้นน่าจะเคยฝึกมาก่อน ช่วงลางมันคงมากขอรับ”

จ้าวอู่จิวประหลาดใจมากจนเลิกคิ้ว “เคยฝึกอย่างนั้นหรือเทียบกับพวกเจ้าแล้วเป็นอย่างไร”

ชูฉางเฟิง “ไม่ได้ทดลองกันจึงไม่รู้่วาวิชาหมัดมวยของเขาเป็นอย่างไรขอรับ”

จ้าวอู่จิว “หาโอกาสลองดู”

เขาเองก็คล้ายกับเข้าใจได้ “เห็นประมุขน้อยไปคนนั้นผิวเผินดูนุ่มนวล ทำทางเหลาะแหละกลับกลอก แต่เขาคนเดียวควบคุมเสียบงล่องขึ้นเหนือ คบค้าสมาคมกับขุนนางตามด่านรายทางได้ คิด ๆ ดูแล้วก็น่าจะพอมีความสามารถอยู่พอตัว”

รู้เขารู้เรา รบร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง

จ้าวอู่จิวคุมกองทัพมานานหลายปี จึงชินกับการคุมสถานการณ์โดยรวมและโยกย้ายกำลังพล เขาไม่ชอบความรู้สึกที่ควบคุมไม่ได้ เป็นที่สุด ก่อนหน้าที่จะขึ้นเรือลำเลียงของพรรคฉาแห่งเจียงซู เขาก็ได้ประเมินพื้นฐานของไป่สื่อซีจากคำบอกกล่าวของจ้าวจื่อเหิงมาแล้ว

ทว่าไป่สื่อซีจากปากของจ้าวจื่อเหิงนั้นดีงามเลิศเลอ ทั้งสองจะขาดก็เพียงกริดเลือดดีมีสถาบันกลายเป็นพี่น้องต่างแซ่

จ้าวอู่จิวรู้สึกขឹងใจในมิตรภาพพี่น้องของพวกเขา

หลังจ้าวจื่อเหิงกินมือเข้าเสรีจก็รวบรวมความกล้าไปหาจ้าวอู่จิวเพื่อคุยด้วยเหตุผล นอกจากนี้ยังพาผู้ช่วยออกไป่สื่อซีไปช่วยอีกแรง

“พี่ชาย ท่านจะให้ชูฉางเฟิงลากข้าออกจากเตียงมาฝึกร่างกาย

แต่เข้าประตูไม่ได้ ้วยอย่างช้าจะมาเริ่มฝึกยุทธยามเช้าก็สายไปแล้ว ต่อให้ฝึกก็ได้ผลน้อยนิด อีกอย่างเข้าไม่ได้คิดจะเข้าร่วมกองทัพเป็นแม่ทัพเสียหน่อย เหตุใดต้องลำบากลำบากไปด้วยเล่า”

จ้าวอู๋จิวมองเขาด้วยสายตารังเกียจ “หากต้าเว่ยมีแม่ทัพอย่างเจ้า ก็เท่ากับเป็นความอับยศของแม่ทัพ”

ไปลือซียิ้มหยิพลางคล้อยตาม “นับว่าพี่ชายรู้จักรัจฉ์เชิงดี”

จ้าวจื่อเหิงทั้งแค้นทั้งเจ็บใจ “ลือซี เจ้ายืนอยู่ข้างไหนกันแน่!”

เขากำลังต่อสู้เพื่อการนอนตื่นสายของสองสหายอย่างโดดเดี่ยว ไปลือซีไม่ช่วยก็ช่างปะไร แต่นี่ดันมาประจบประแจงพี่ชายแบบหน้าด้าน ไร้ยางอาย

ไปลือซี “ก็สิ่งที่พี่ชายพูดเป็นความจริงนี่”

จ้าวอู๋จิวย่นหัวคิ้ว คล้ายกับไม่มีอาการแค้นขึ้นหลังโดนประจบ ตรงกันข้ามกลับมีที่ทำไมพอใจอย่างยิ่ง “ถ้าไม่มีเรื่องอะไรแล้ว ฉางเฟิง ส่งแขก”

ไปลือซี “...”

เป็นครั้งแรกที่นางยังไม่ทันได้สำแดงอาวุธก็ถูกล้อออกมาเสียก่อน อีกทั้งยังมีท่าที่ดูแคลนแบบชนิดที่อีกฝ่ายไม่เห็นพวนางเป็นคู่ต่อสู้ ในใจไปลือซีจึงรู้สึกไม่สบอารมณ์อย่างยิ่ง

เช้าตรู่วันถัดมา ชูฉางเฟิงไปลากจ้าวจื่อเหิงลุกจากเตียงมาตั้งทำนองม้าตามเดิม ส่วนคนที่ส่งไปลากไปลือซีเดินกลับมาตัวเปล่า

องครักษ์ทั้งสองติดตามจ้าวอู๋จิวมานานหลายปี นึกไม่ถึงว่าพวกตนจะประเมินไปลือซีต่ำไป “...หาประมุขน้อยไปไม่เจอขอรับ”

“หาไม่เจอหมายความว่าอย่างไร” จ้าวอู๋จิวถาม

“ประตูห้องของเขาผลักเบาๆ ก็เปิดอ้าแล้ว แต่คนที่นอนอยู่บนเตียงเป็นลูกเรือ มีไข้ไปลือซื้ขอรับ” องค์รักษ์คนนั้นตอบ

ซูฉางเฟิงหน้าเขียวทันที “แล้วไม่ได้ถามที่อยู่ประมุขน้อยไปหรือ เขาจะทิ้งเรือแล้วหนีไปก็คงเป็นไปได้กระมัง”

จ้าวจื่อเหิงดวงตาประกายวาว หันไปหาเตียงแล้วล้มตัวกลับลงไป “ลือซื้ไม่อยู่ที่ไม่มีคนฝึกเป็นเพื่อนฆ่า ข้านอนซดเซยอีกหน่อยดีกว่า”

ซูฉางเฟิงกัดฟัน “ลือซานหลง นายท่านสั่งไว้ว่าหากท่านแอบผู้ให้ไข้ไม่พลองทหาร”

จ้าวจื่อเหิงดึงกายหยาบของตัวเองออกจากเตียงอย่างยากลำบาก ทำหน้าบูดพลงสวมเสื้อผ้าเตรียมตัวไปฝึกร่างกาย

ยามใกล้เที่ยงไปลือซื้ถึงโหล่มา และไม่รู้ว่เมื่อคืนนางไปพักอยู่ห้องไหน จ้าวอู่จิวจึงส่งคนไปเชิญนางมาคุย

ตอนที่ไปลือซื้เข้าไป จ้าวจื่อเหิงจ้องนางอย่างเคืองๆ “ลือซื้เสียแรงที่ข้าเห็นเจ้าเป็นพี่น้อง!”

มีสุขร่วมเสพ มีทุกข์ก็เผ่นหนีตัวคนเดียว แถมไม่เรียกเขาลักคำ

นางบิตซี้เกียดแล้วนั่งเอกเขนกบนเก้าอี้คล้ายกับไม่มีกระดุก ทั้งยังทาวหวอด “อายุมากแล้วเลยมักจะง่วงเหงาหาวนอน ไม่ทราบว่พี่ชายเรียกข้ามามีธุระอันใดหรือ”

มิน่าข้ายังเกลี้ยกล่อมสหายสนิทด้วยน้ำเสียงจริงใจ “จื่อเหิงเอ๋ย เจ้าต้องพยายามเข้าใจความตั้งใจที่พี่ชายมีต่อเจ้า เขาก็แค่ทนเห็นเจ้าเสียเวลาเปล่าไม่ได้ ถึงได้จัดแจงคนช่วยซื้เนะอย่างไรเล่า เจ้าคือเป้าหมายหลัก ส่วนข้าเป็นแค่ของฝากติดมือ จะว่าไปถ้าเกิดพี่ชายอยากให้คนถ่ายทอดสุดยอดเคล็ดวิชาให้กับเจ้า ข้าอยู่ไปจะไม่เท่ากับเป็นการเอาเปรียบพี่ชายหรือจริงหรือไม่พี่ชาย”

จ้าวจื่อเหิงโดนนางทำเอาจุกจนพูดไม่ออก

ความประทับใจที่จ้าวอู๋จิวมีต่อไปสือซียิ่งแ่กกว่าเดิม หน้าผากนางโดนประทับตรา ‘จอมประจบหน้าซื่อ’ เพิ่มลงไป

“ตั้งทำนังม้าไม่ต้องหลบเลี้ยง” เขาพูดเสียงกระด้าง

ไปสือซีว่าหน้าทะเล้น “ในฐานะสหายสนิท ทำนังม้าของจื่อเหิงทำร้ายร่างกายจิตใจซ้ำอย่างรุนแรง ไม่เคยมีใครตั้งทำนังม้าได้แ่เท่านี้มาก่อน สองขาสั้นระริก ทำทางก็ผิดไปหมด ทำลายภาพลักษณ์อันสูงส่งของสหายในใจข้า ข้าจึงจำต้องเลือกที่จะหลบเลี้ยงแทน”

นางกล่าวอย่างเข้อกเข้ใจ “ที่ข้าทำเช่นนี้ก็เพราะคำนึงถึงมิตรภาพระหว่างเรา จื่อเหิง เจ้าต้องเข้ใจนะ”

จ้าวจื่อเหิงแทบอยากวิ่งออกไปทั้งน้ำตา พี่ชายทรمانเขาก็ยังไม่ว่า แต่นี้กระทั่งไปสือซีสหายสนิทก็ยังมาทอดทิ้งเขา มีหน้าซ้ายังเย้ยหยันเข้อีก ชีวิตนี้อยู่ต่อไม่ได้แล้ว!

4

จ้าวอู๋จิว คุณกองทัพมานานหลายปี ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเข้มงวด ปกติเพียงใช้สายตานำเกรงขามกวาดมอง ในใจทหารใต้บังคับบัญชา ก็เลียงไม่ได้ที่จะพากันกระสับกระส่าย จนถึงขั้นทบทวนการกระทำ และคำพูดของตนว่ามีตรงไหนไม่เหมาะสมหรือไม่

ชื่อเสียงบารมีของเขาในกองทัพมิใช่ว่าได้มาเพราะฐานะช่วย แต่ได้มาจากการเป็นขุนศึกนำกำลังพลและวางกลยุทธ์อยู่ในกระโจม ด้วยตัวเองมานานหลายปี เพียงแต่มาเจอกับพวกหนึ่งเหนียวอย่าง ไปสือซีแล้วกลับใช้การไม่ค่อยได้

ส่วนไปสือซีก็ไม่เกรงกลัวเขาแม้แต่น้อย ต่อให้ใช้สายตากดข่ม นางก็แสรังโง้งไม่เข้าใจ แถมยังคุยจ้อเรื่องสภาพแวดล้อมขนบธรรมเนียม ประเพณีแต่ละที่ตามลำคลอง พร้อมเชื้อเชิญอย่างกระตือรือร้นอีก ต่างหาก

“พี่ชายอู๋จิวอยู่ในเรือนานๆ จะไม่ตีต่อร่างกาย อีกเดี๋ยวถึงเมือง ถัดไปเรือจะจอดเต็มเสียบึงผักผลไม้ มิสู้พวกเราลงเรือไปเที่ยวเล่นกัน ดีหรือไม่”

จ้าวจื่อเหิงหันหน้าขริมทันที ข้าของพี่ชาย...สหายเอ๋ย เจ้าไม่มีตาหรือไร

หลังสองขาของจ้าวอู่จิวสูญเสียมรรฐ์สึก กระทั่งงานเลี้ยงที่ฮองเฮาจัดในวังก็ไม่ยอมไปเข้าร่วม ปิดประตูไม่รับแขก นอกจากหมอลวงจากในวังแล้ว คนนอกก็ห้ามเข้าพบ

ซุนฉางเฟิงกลั่นหายใจอยู่ด้านข้าง ลีหน้าตึงเครียด สังหรณ์ได้ว่าไปสือซีจะโดนปฎิเสธ เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะทำให้หนายท่านของตนบันดาลโทษหรือไม่

สายตาค้นคมกริบของจ้าวอู่จิวกวาดผ่านขาตัวเองแล้วสบตาไปกับสือซี เขาอยากรู้ยิ่งนักว่าเจ้าเด็กปากมันลั่นลั่น¹ ตรงหน้าเชื่อเชิญเขาอย่างจริงใจลั้ตยี่ชื่อ หรือว่าใช้โอกาสนี้เย้ยหยันว่าสองขาเขาไม่ดีกันแน่

ไปสือซีดวงตาเป็นประกายเจกตารา กอปรกับริมฝีปากแดง ฟันขาวและหน้าตาผิวพรรณดี ยามพูดยามจาก็น่าฟังมากทีเดียว “สองฝั่งคลองทิวทัศน์แตกต่าง อุดอู่อยู่ในเรือมานาน วันๆ ก็เห็นแต่หน้าเดิมๆ จนเบื่อ ลงเรือไปเดินเล่น ซิมของอร่อยห้องถื่นและฟังเพลงบรรเลง ไม่รู้ว่าจะสุขสำราญสักแค่ไหน”

จ้าวอู่จิวไม่เห็นความเย้ยหยันในดวงตานางแม่แต่นิด ฝีปากนางก็ปกติเป็นที่สุด และไม่แยะแเสเรื่องที่เขา นั่งรถเข็นเลย

“สภาพอย่างข้าก็เดินเล่นเรื่อยเปื่อยได้ด้วยหรือ” ในใจเขารู้สึกไม่ดี น้ำเสียงจึงไม่ค่อยนึ่ง

ไปสือซีฉงนใจมาก “เหตุใดจะไม่ได้เล่า นั่งรถเข็นสบายกว่าสองขาเดินเสี่ยอีก”

¹ หมายถึง ฝีปากไหลลั่นฉไปเรื่อย หรือพูดจากะล่อน

นางชะงักหน้าเข้าไปดูใกล้ๆ “ว่าแต่เจ้ารถเข็นนี่พังแล้วหรือ”
ไม่รู้ว่านางหยิบมีดสั้นติดปลอกออกมาจากที่ใดเอามาเคาะๆ
ที่ตัวรถเข็น

ภายในห้องตกเข้าสู่ความเงียบในบัดดล จ้าวจื่อเหิงตาก้างทันที
เขาอยากลากสหายโง่กลับมาyingนักเพื่อไม่ให้ถูกพี่ชายตีกระเด็น
เสียก่อน ทว่าพอนึกถึงความโดดเดี่ยวอ้างว้างที่ต้องตั้งท่านั่งม้าเพียง
ลำพัง เขาก็กดความคิดที่จะห้ามปรามกลับลงไปเงียบๆ

ซูฉางเฟิงก็อึ้งอ้าปากตาก้างเช่นกัน

จ้าวอู่จิวเป็นคนี่เข้ากับคนยากจนขึ้นชื่อในระดับหนึ่ง ถึงขั้น
ที่เรียกได้ว่าเย็นชาเข้มงวดกับตัวเองเป็นที่สุด

ในเวลาเพียงชั่วครู่ไปลือซี้ก็ตรวจสอบล้อรถเข็นจากฝั่งซ้ายไปขวา
เสร็จ จากนั้นย้ายมาข้างหน้า เลิกผ้าห่มที่คลุมขาจ้าวอู่จิวขึ้น พยายาม
ดูโครงสร้างข้างใต้ที่วางเท้า

นางชะงักหน้าเข้าไปจนแทบชิด เป็นจังหวะเดียวกับที่จ้าวอู่จิว
ก้มศีรษะลงมา สายตาของเขาจึงหยุดอยู่บนใบหน้านางพอดิ ครั้นมอง
ใกล้ๆ จึงเห็นว่าขนตาของนางทั้งหนาและงอนงาม

จ้าวอู่จิวขยับล้อรถ เดิมคิดจะถอยหลัง ทว่าสมองกลับพุ่งชาน
จึงเกิดความผิดพลาดอย่างยากที่จะพบเห็นคือเคลื่อนล้อรถกลิ้งไป
ข้างหน้าแทน ไปลือซี้ไม่ทันตั้งตัวศีรษะจึงโขกเข้ากับหัวเข่าของเขา
ขณะกำลังจะหงายหลังล้มกันจ้าเบา นางกลับถูกเขารั้งไว้ จนเกิด
ความผิดพลาดซ้ำอีก...ศีรษะของนางซุกเข้าไปในอ้อมอกเขา

จ้าวจื่อเหิง “...”

ซูฉางเฟิง “...”

แม้แต่จ้าวอู่จิวเองก็ประหลาดใจกับอุบัติเหตุครั้งนี้ไม่น้อย

เขาไม่ชอบใกล้ชิดผู้ใดเป็นที่สุด และไม่คุ้นชินกับการแตะต้องตัวผู้อื่น หัวที่คิดคำนวณอย่างละเอียดพลันหยุดชะงัก เขาพลัดไหล่คนใน อ้อมแขนออกอย่างไร้ความปราณี

ไปสี่สี่ที่พยายามลুকู่ในขณะเดียวกันลัมกันจ้าเบา เกือบ หายหลังไป เมื่อค่อยๆ เงยศีรษะขึ้น หน้าก็ชนกับฝ่ามือหยาบกร้าน ของจ้าวอู่จิวพอดี

จ้าวจื่อเหิงปิดตาร้องเสียงหลงด้วยความขุ่นเคืองเพราะรู้สึก ไม่เป็นธรรม “พี่ชาย ในที่สุดข้าเข้าใจแล้วว่าเพราะเหตุใดหลายปี ที่ผ่านมามาท่านถึงไม่ยอมแต่งงาน ต่อให้ท่านชอบบุรุษ แต่ก็ไม่น่าลงไม้ ลงมือกับสหายขำมิใช่หรือ!”

ซุนฉางเฟิง “...”

ซุนฉางเฟิงเห็นภาพเหตุบังเอิญอันต่อเนื่องตรงหน้าและคำวิจารณ์ ของจ้าวจื่อเหิงก็ทำเออั้งจนพูดอะไรไม่ออก

จากมุมมองของผู้ชมก็คือ เมื่อครูไปสี่สี่ตรวจสอบรถเข็น มาจนถึงข้างหน้า หลังจากนั้น...ก็ถูกนายท่านดึงเข้าสู่อ้อมแขน แค่นี้ ยังไม่เท่าไร ตอนที่ไปสี่สี่เงยหน้าขึ้นนายท่านกลับ...กลับจับหน้า เจ้าหนูมนั้นด้วยนี่สิ...

ความชื่นชอบเช่นนี้คงไม่ค่อยดีกระมัง!

จ้าวอู่จิว “หุบปาก!”

ความจริงสิ่งที่จ้าวจื่อเหิงเห็นกับสิ่งที่ซุนฉางเฟิงเห็นแทบไม่ต่าง กันนัก ในช่วงวินาทีนั้นในใจเขารู้สึกว่าเป็นเกียรติแก่ตนอย่างสูงส่ง

เจ้าข้าไปสี่สี่ เจ้ากับขำมิสุขไม่ต้องร่วมเสพ แต่ข้าก็ยังเห็นเจ้า เป็นสหาย เดียวข้าสว่างเกินพี่ชายแทนตัวเอง!

ไปสี่สี่ยังคงนั่งจ่อมอยู่กับพื้น หันไปมองเขาอย่างอึ้งทึ่ง รู้สึก

เลื่อมใสในความสมองกลับของเขายิ่งนัก

เจ้าหมอนี่แปดส่วนคงเคยไปเที่ยวหอคณิกาชายมาเป็นแน่
ในสมองถึงได้มีแต่ความคิดประหลาดเต็มไปหมด

แต่สายตาอึ้งทึ่งของนางในสายตาจ้าวจื่อเหิงก็คือ สายตา
ตื่นตระหนกระคนอภัยหลังถูกพี่ชายเกี่ยวพานหยอกเย้า จ้าวจื่อเหิง
มองย้อนกลับไปยังอดีตที่ทั้งสองทำความรู้จักกันและคิดอย่างใจกว้าง
ต่อให้พี่ชายมีอำนาจล้นฟ้า เขาก็ไม่อาจปล่อยให้สหายโดนหมยมเกียรติได้!

ความคิดแนะนำไปสื่อซีกับจ้าวอู่จิวให้รู้จักกันเป็นความคิด
ของเขา และก็เป็นที่ชักนำพี่ชายขึ้นเรือ ดังนั้นจึงสมควรอย่างยิ่ง
ที่จะรับผิดชอบความบริสุทธิ์ของไปสื่อซี เขาทำทำไมพอใจและกล่าวฟ้อง
“ต่อให้พี่ชายมีฐานะสูงส่งก็ไม่ควรรังแกสหายของข้ามิใช่หรือ”

เขาก็เข้าไปจุดไปสื่อซีแล้วเดินกระพืดกระพืดออกไป “สื่อซี
ไม่ต้องกลัว ไม่ว่าจะเกิดอะไรก็ยังมีข้าอยู่!”

ทั้งสองออกจากห้องไปราวกับลมกรด เหลือเพียงชูฉางเฟิง
สองนายบ่าวมองตากัน

ชูฉางเฟิง “ถ้าไม่มีเรื่องแล้วข้าน้อยขอตัว” จากนั้นหายวับไป
อย่างรวดเร็ว

ภายในห้องเหลือเพียงจ้าวอู่จิว เขาได้ยินเสียงฝีเท้าจากด้านนอก
จึงขยับรถเข็นไปใกล้ผนังที่ติดกับห้องของไปสื่อซี จากนั้นดึงของ
บางอย่างที่ดูคล้ายระฆังทองแดงออกมาจากช่องลับของรถเข็นแล้ว
แนบกับผนังเรือด้วยสีหน้าเรียบเฉย

หลังจ้าวจื่อเหิงลากคนเข้าห้องข้างๆ ไปแล้ว ไปสื่อซีถึงสะบัดแขนเขา
ออกและกตเสียดใจพูด “พอได้แล้วสหาย! แสดงต่อก็เลยเถิดแล้ว เจ้า

หาทางทะเลาะกับพี่ชายเพื่อที่วันพรุ่งจะได้ไม่ต้องลุกมาตั้งทำนังม้าสินะ”

“เหลวไหล!” จ้าวจื่อเหิงเองก็กระซิบแก้ตัวหน้าด้านๆ “ข้าไม่เสียดายที่จะล่วงเกินพี่ชายเพื่อสหาย เจ้าไม่จำใส่ใจใจไม่พอ ยังมาปายสีใส่กันอีก!”

ครั้นเห็นสายตารูปร่างของไป่สื่อซีแล้วเขาก็อดไม่ได้ที่จะหน้าม่าน “เสี่ยงตายเพื่อเจ้านะของจริง และถือโอกาส...ถือโอกาสให้พี่ชายรับรู้ความโกรธของข้าด้วย ไม่น่าวันพรุ่งอาจจะไม่ต้องไปตั้งทำนังม้าแล้วก็ได้”

ไป่สื่อซีหัวเราะเยาะ “ข้ารู้อยู่แล้วว่าเจ้าคิดคำนวณเพื่อตัวเอง!”

จ้าวจื่อเหิงเอนหลังนอนบนเตียง ส่งเสียงฮัมฮัมอย่างสบายอารมณ์และเริ่มวิพากษ์วิจารณ์เรื่องจ้าวอู่จิว “เจ้าไม่รู้อะไร พี่ชายนะเป็นคนเย็นชา ลูกพี่ลูกน้องพวกเราก็มีไม่น้อย แต่มีแค่เขาคนเดียวที่สนิทด้วยยาก อายุขุมนี้แล้วยังมัวแต่ยุ่งเรื่องกิจของบ้านเมืองไม่แต่งงานเสียที พ่อแม่ก็พากันร้อนใจ นี่ดันมาขาเจ็บอีก โชคไม่ดีเลยจริงๆ”

ไป่สื่อซี “เมื่อครู่ข้าก็อยากถามอยู่ เจ้าเดียวกับว่าพี่ชายเจ้าฐานะสูงส่ง เดียวก็ว่ายุ่งเรื่องกิจของบ้านเมือง ตกลงว่าสูงส่งอย่างไรกันแน่”

ทั้งสองรู้จักกันมานานหลายปี เขาคุยโวตลอดบอกว่าบ้านตัวเองทรัพย์สินมั่งมี ไป่สื่อซีจึงเห็นเขาเป็นคุณชายเสเพลบ้านเศรษฐี แต่บ้านที่มีญาติผู้ใหญ่ฐานะสูงศักดิ์แบบนี้ ฐานะของเขาก็น่าจะไม่ได้ต่ำต้อยเช่นกัน

5

ทั้งสอง รู้จักกันที่ซูโจว จ้าวจื่อเหิงแต่งกายเหมือนคุณชายเสเพล พฤติการณ์ก็ไม่ต่างจากคุณชายเสเพล เว้นแต่มีนิสัยร่าเริงใจกว้าง ถูกลงชกจนปูดเป็นหัวหมูก็ยังเรียกพี่เรียกน้องกับนางได้ ซึ่งนับว่าหาได้ยากจริงๆ

ไปลือซีเคยถามเรื่องสถานภาพทางบ้านของเขา เขาก็ตอบมาว่า “อาศัยร่มโพธิ์ของบรรพบุรุษเลยพอได้เอื้อระเหยลอยชาย” อีกทั้งมาจากเมืองหลวง นางจึงคิดว่ารุ่นพ่อทำการค้าอยู่ถึงทำให้เขามีเวลาวางมาตุลุงเงินได้

ว่าไปแล้วทั้งสองนับว่าเป็นสหายเลวอย่างแท้จริง กินดื่มเที่ยวเล่นมองสตรีด้วยกัน ไม่ข้องเกี่ยวอะไรที่เป็นกิจจะลักษณะเลย

จ้าวจื่อเหิงดูแล้วทำทางไม่น่าเชื่อถือ เวลานี้หลบสายตา พุดจาอีกอึก “พี่ชายข้าเป็น...เป็นขุนนางนั่นแหละ”

ไปลือซี “ขึ้นไหน”

พรรคเน่าฐานะต่ำต้อย ทุกปีไปลือซีต้องกุมกันธัญพีชลำเลียงขึ้นเหนือ จึงต้องคบค้าสมาคมกับพวกเจ้าหน้าที่น้อยใหญ่ตามด่าน

รายนาง แม้จะเป็นเจ้าหน้าที่ตัวเล็กซิ่นแก็กก็ตักตวงโกยกินต่อหน้านางได้
ความทุกข์ยากของชาวบ้านนางได้สัมผัสรับรู้มานานแล้ว

จ้าวจื่อเหิง “...จะซิ่นไหนก็คร่ำครืออยู่ดี!”

ซินอ่อง¹ อยู่เหนือซิ่น ไม่รู้ว่าพุดออกไปแล้วจะทำไปสือซี
ผู้ไร้กรอบไร่เกณฑ์ตักใจเอาหรือไม่

ไปสือซียื่นเข้าไปหนึ่งที “เจ้าเสแสร้งไปเถอะ พี่ชายเจ้าดูแล้ว
เป็นคนคร่ำครือ ไม่ค่อยเหมือนพวกประจบนายเป็น อีกทั้งมีท่าที
ห่วยไยบ้านเมืองพระราชารัฐจริงจัง ซิ่นคงไม่ค่อยสูงเท่าไรรลีนะ”

ในใจนางวาดภาพจ้าวอู่จิวเป็นคนคร่ำครือเอาจริงเอาจังที่
หนักเอาเบาสู แต่ไม่รู้จักหาลู่ทางจึงไม่ได้เลื่อนขั้นประจำปี
“ไม่เป็นไร ถึงจะเป็นขุนนางซิ่นหกซิ่นเจ็ดซิ่นก็ยิ่งแข็งแกร่งกว่าชาวบ้าน
อย่างพวกเรามาก”

ลำดับชนชั้นมีการแบ่งแยกอย่างชัดเจน ระหว่างขุนนางกับนาง
ที่คุมเรือลำเลียงธัญพีชนั้นฐานะต่างกันราวฟ้ากับเหว

คนคร่ำครือผู้ห่วยไยบ้านเมืองพระราชารัฐที่อยู่ห้องข้างๆ “...”

จ้าวจื่อเหิงยิ้มเหยย “...ก็ประมาณนั้น”

นายเบื้องบนของโจวอ่องก็คือจักรพรรดิองค์ปัจจุบัน เป็นทั้งบิดา
และผู้ปกครองแผ่นดิน พี่ชาย...ก็เหมือนจะไม่ต้องพยายามหาลู่ทาง
ประจบประแจงบิดาตัวเองกระมัง

ไปสือซีที่ฝึกประสบการณ์มานานยิ้มพลางก่นดา “นิสัยขี้คุย
ของเจ้านี่เปลี่ยนแปลงเยะเถอะ!”

ขุนนางจากเมืองหลวงออกลาดตระเวน แค่อิสฐก๊อนเดียวก็แดง

¹ อีสริยยศชั้นสูงสุดในสมัยโบราณของจีน มีฐานะรองจากจักรพรรดิเท่านั้น โดยมาก
ผู้ที่ได้รับการสถาปนา มักเป็นพระบรมวงศานุวงศ์ผู้ใกล้ชิด